

NATASCHA LUSENTI

Ranní přání

Není jednoduché začít znovu

Ranní přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Natascha Lusenti

Ranní přání – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ranní přání

Ranní přání

NATASCHA LUSENTI

Original title: Natascha Lusenti: AL MATTINO STRINGI FORTE I DESIDERI

Copyright © 2017, Garzanti S.r.l., Milano Gruppo editoriale Mauri Spagnol

License agreement made through Laura Ceccacci Agency, S. R. L.

Czech edition published by arrangement by Laura Ceccacci

Literary Agency through Agentia Literara Livia Stoia.

Cover design and photos:

Art director: Stefano Rossetti

Graphic designer: Riccardo Gola/PEPE nymi

Elle Hanley/Getty images

Baloncici, JakubD, Donatas1205, Mariya Velieva,

Eric Isselee/Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2019

Translation © Alena Jíchová, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Iveta Poláčková.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-754-6195-7 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-754-6212-1 (ePUB)

ISBN 978-80-754-6213-8 (MOBI)

ISBN 978-80-754-6214-5 (ePDF)

*Všem těm, kdo mi pomohli dojít až sem.
A novým začátkům.*

„Je třeba však vyrvat radost z rukou příštích let.“
Vladimir Majakovskij

PROLOG

Bosky se procházet časem

Dnes ráno jsem se probudila a udělala jsem si čas na to, abych se protáhla. Nejdřív paže, až k bříškům prstů a k nehtům, které odvážně prozkoumávají neznámo. Pak nohy, až k chodidlům, která, když nechodím, se mohou svobodně hýbat jedno tam a druhé onam. Ráda se protahuju, protože když to dělám, uzurpuju si maximum prostoru, které dokážu obsadit. Takže jsem si řekla, že to můžu dělat i mimo postel. I když se pohybuju po světě. A pak jsem začala protahovat i myšlenky, abych si je trochu srovnala. Jako když žehlím sklady na prostěradlech nebo na košilích. A tak jsem si narovnávala ramena a točila hlavou doleva a doprava a přitom jsem si srovnala taky myšlenky. Ty jdi pryč, protože chceš jenom krást světlo. A ty naopak vylez z toho rohu, ať tě můžu líp poznat. A řekla jsem si, že nastal čas otevřít dveře létu. Zbavit se všeho, co mě tíží, zout boty a vyrazit bosky. Do parku. Po bytě, po ulici, vstříc setkání s nějakým mužem, nebo do tramvaje. Nastal čas, abych si obsadila veškerý prostor, který potřebuju.

„Dobrou noc.“ Než Emilia zavře oči, rozhlédne se kolem sebe. Na šňůrách pověšených podél zdi je spousta bílých lístků, podobných tomu, který položila na podlahu vedle matrace. Zít-
ra ho vyvěsí.

Dům má fasádu do ulice. Rámy oken jsou zelené. Šalvějově zelené. Dívce se tahle barva líbí. Dlouho si myslela, že město, v němž se narodila, tvoří také tahle barva, ale nikdo jí to nevěřil. A ona na to taky zapomněla, protože byla dlouho pryč, ale teď se vrátila. A vzpomněla si. Většina lidí není zvyklá uvažovat o tom, že tohle město má nějakou barvu. Myslí si, že všechno kolem pohltila šed. A tak se necítí provinile, když přilívají další šed, kvůli níž chůze tímhle městem v některých dnech trochu připomíná plavání v řece něměho deště. Deště, který ztratil hlas. Šed, která přestala být barvou. Dívka ale ví, že déšť má co říct, a proto je někdy ráda, když prší. Protože dokáže porozumět zvuku a umí rozlišovat mezi deštěm, který vypráví smutný příběh, a tím, který přináší radostný příslib. Naučila se je rozpoznávat, protože byla potichu a poslouchala je, zatímco ostatní brblali nebo si i hlasitě stěžovali, jak otravný je ten déšť, a to i tehdy, když s sebou odnáší pryč všechno to, co lidské bytosti vyprskaly do vzduchu během svého snažení a činění.

Dům má fasádu do ulice a dívce se zdá, jako by ji měl pohltnout. Není šedý, a dnes ani neprší. Svítí slunce a oblaka na obloze vypadají, jako by je někdo vystříhl z bílého kartonu a přilepil na modrou stěnu. Dívka si tak trochu připadá jako jeden z těch mráčeků. Má dojem, že už na ni vybyl jenom zbyteček lepidla a jeden z krajů se užuž odlepí. Pak najednou sklopí hlavu, protože má pocit, že jestli ještě pár vteřin bude stát

s nosem vzhůru, skončí opravdu jako jeden z těch mráčků. A tak se zadívá znovu přímo před sebe. Ten dům s okny se zelenými rámy tam je pořád a ona má pořád strach vejít dovnitř. Otevřené dveře jsou jako hrozivá tlama neznámého zvířete, ke kterému se nechce přiblížit, jako čelisti příšer na okapech některých kostelů.

Dívka nehnutě stojí, chodidla lehce natočená dovnitř: jako by naznačovala dvě cesty, které se na okamžik zkrříží a hned pak se rozdělí. V pravé ruce nese přepravku. A v levé taky. Má na sobě červenou bundu, trochu rozšířenou, která jí sahá až k bokům, a má ji zapnutou až ke krku. Upnuté džíny, šedé, protože dívka má ráda šedou barvu. Ví, že šedá je barva a že má své nálady jako všechny ostatní barvy. Dneska nechce vědět, jakou náladu mají její šedé džíny, ale ty jediné byly schopné říct její červené bundě, ať je chvíli zticha. Bude to hodně těžký den, možná dokonce nepříjemný, ale nedalo se mu vyhnout. Když teď tak o tom uvažuje, šedé džíny a červená bunda jsou trochu jako ti dva v přepravkách. Nemají se rádi, perou se systematicky a neustále, ale pokud chtějí zůstat s ní, musí být spolu, a tak se nějak přizpůsobí. Ale dívku teď mrzí, že si oblékla právě tuhle bundu: červená je příliš nápadná. Znovu se podívá vzhůru. Pět pater. Ona musí vyjít jen do druhého. Jak pochopila, uvidí jedny dveře před sebou a jedny vpravo. Dvoje dveře. Pět pater. Deset krabic. Kdoví, kolik hlásů v každé krabici.

Momentálně: dva. Jeden v každé mrňavé krabici, co nese v ruce. Dva hlasy, které vyžadují její pozornost. Jeden je plačtivý, jako odevzdaný nářek. Druhý je ostrý. Červený zvuk. Tenhle zvuk přijímá veškerou červen z její bundy, a pokud si dívka nedá pozor, zjistí, že má na sobě vybledlý kousek, no, a kdo pak uslyší tu šed. Dívka neví, že rudá je barva nebezpečí. Nikdy o tom neuvažovala. Možná jí hrozí nebezpečí kvůli těm chodidlům naznačujícím dvě cesty, které se zkrříží a hned

se zase rozdělí. Jisté je, že nemůžeš jednou nohou vykročit po jedné cestě a druhou po jiné. Jisté je, že když máš dvě nohy, musíš je spolu nějak sladit. Ale dívka teď momentálně nepochybuje, že její problémy způsobují ty dva zvuky, které přitahují pozornost.

V přepravce vlevo je kočka, která jako by měla na tlamičce masku, díky šedé barvě, co jí dosahuje jenom pod oči. Ano, je šedá, protože dívka má šedou barvu ráda. Ta šedá je tak krásná, že někdy dostává až kaštanové odlesky, jako kaštan, který se leskne ve slunci. To se někdy na podzim odpoledne stává. Kočička má bílé tlapky a oči zelené jako jemné lístky mladých rostlin. V pravé přepravce je bílý kocour s velkými černými skvrnami na zádech a drobnými černými skvrnkami na patře, které rozpozná jenom dívka. Je totiž jediná, která se k němu může přiblížit, když kocour otevře tlamičku a zívá, a ona tak může zaostřit pohled jako zubař a podívat se na černé flíčky podobné neprozkoumané galaxii, a chce se jí smát, protože ta krása se ukrývá jako perličky na korálcích, které si navlékala jako malá a nitka se jí nečekaně přetrhla a perličky se rozlétly na všechny strany a soupeřily, která se pokutá lí nejrychleji.

Dívka se jmenuje Emilia. Má černé vlasy a dlouhou ofinu. Kočka v levé přenosce se jmenuje Lù. Ta se objevila jako první. Kocour v pravé přenosce je Leo. Když dívka vybírala jméno pro něj, zalíbila se jí představa, že použije stejné začáteční písmeno jako pro kočičku. Rovnoprávné zacházení. Pak si ale uvědomila, že jeho jméno je o jednu hlásku delší, a to jí přišlo jako problém. A vymyslela řešení: když ho pronese dostatečně rychle, může se zdát, že jeho jméno má přesně stejný počet písmen jako jméno kočičky. Jasně že se mylila, ale už bylo pozdě.

Prostě byl to jeden z těch dní, kdy si Emilia myslela, že úplně jistě udělala chybu a že teď už je příliš pozdě. Musí vejít do toho domu. Přinejmenším odtud musí odvléct ty dvě přepravky. Levá je dost těžká, protože Lù ráda jí. Pravá je dost těžká, protože Leo je vystrašený, a strach je těžký, na nošení v sobě i na procházku. Ale protože Emilii tíží i její strach, pravá paže tu váhu necítí. Váhy jsou vyrovnané.

Dívka odešla z města, kde žila hodně dlouho, a vrátila se zpět, i když nikdo se po pravdě nemůže vrátit zpět. Jednoho dne přestala chodit do kanceláře, protože jí neprodloužili smlouvu. Jí se její práce líbila. Dovolovala jí nakouknout do životů jiných lidí. Kvalitativní průzkum trhu. A zatímco kladla otázky, aby zjistila, jak je úspěšný nový prací prášek nebo nový automobil, zkoušela si představit, jaké místo v životě zaujmou muži a ženy, které má před sebou. A teď se vrátila do města, kde se narodila. Proдалa všechno, co měla: nábytek, knihy, nádobí. Nechala si jenom povlečení a šatstvo. Rozhodla se, že přijme nabídku jedné své kamarádky: aby sledovala poslední rok života jednoho bytečku. Dívka se skrývá za dlouhou ofinu, v tomhle dni s oblohou připomínající divadelní kulisu, kterou tu postavili, aby se ušetřilo, i se špatně nalepenými mráčky. Emilia má strach, ale vykročí k rozevřené tlamě. Počítá kroky. To už nedělala dávno. Počítá je po dvou a rozhodne se, že musí vejít do domu na ten sudý. Dva. Čtyři. Šest. Při devátém je skoro u dveří, a tak zkrátí krok. Deset, a překročí práh z eloxovaného hliníku.

„Hledáte někoho? Tady žádný veterinář není.“

„Ne. Budu tady nějakou dobu bydlet v bytě číslo pět, ve druhém patře.“

„Jak se jmenujete? Já jsem Franca.“

Emilia se představí, ukáže klíče.

„Kočky na dvůr nesmějí, víte to?“

„Nikdy je nepouštím ven, jsou zvyklé být v bytě.“

„Jsou nemocné?“

Emilia si pomyslí: *Ne. Bojí se. Nejsou ve své kůži. Nesnášejí přesyňy*, ale neřekne nic.

„Ještě nikdy jsem neslyšela kočku takhle mňoukat. Že takhle nemňoukají pořád, že ne? Víte, já bydlím přímo naproti vám. A kromě toho jsem alergička. Že je nebudete pouštět ven, že ne?“

Emilia věděla, že to bude náročný den. I proto by byla raději, kdyby pršelo, protože déšť vytváří zvuk, který dokáže odvést pozornost od jiných hluků. Déšť má co říct, a přesto se spokojí s tím, že se může trochu protáhnout. Déšť má co říct, ale umí mlčet a naplňovat se příběhy, nafukovat se, až to už víc nejde, a tak zamíří doleva a doprava a dolů, protože dole je země, která ho umí přijmout.

Emiliiny slzy se neparují, myslí si o sobě, že jsou déšť, a padají nalevo a napravo a dolů a tříští se na bílých dlaždicích. A právě tehdy si všimnou, co jsou doopravdy. Lů vystrkuje nos z přepravky. Leo je zalezlý v rohu té své. To možná on ukradl lepidlo mráčkům a teď se neodtrhne od zadní stěny klece, ale aspoň už neubírá červenou barvu její bundě. Už nekvílí. Udělal to jen jednou, ale hrom mu jeho dlouhé kvílení vrátil zabručením a rozmáčkne ho jako postavičku v kreslených filmech, kde se po zahřmění zřítí do rokliny velký balvan. V bytě není skoro nic. Jenom velký gauč zakrytý velkým bílým prostěradlem, jako by skrýval nějaký nepěkný příběh. A matrace. Emilia si sundá bundu, stočí ji, lehne si na levý bok a položí hlavu na všechnu tu červeň, aniž by tušila, že znamená nebezpečí. Červenou měla vždycky ráda kvůli té holčičce, která se vydala sama do lesa a nakonec to nějak zvládla. Jasně že Emilia nečekala žádné přivítání, ale ani to, že ji někdo napadne, ještě než otevře dveře, aniž by věděla, co za nimi najde. Teď už ví, co ji čeká pokaždé, když je otevře, hned na patře, a říká si, že se tomu bude vyhýbat ze všech sil. Zavrtá

pohled do přepravky, která stojí před ní. „Lù, tohle je náš nový byt. Na nějaký čas. Já vím, nejsou tady žádné skrýše. Je mi to líto. Nepovedlo se mi to zařídit líp.“ Na Lea nemluví. Emilia je teď jako déšť, který toho má hodně co sdělit, ale Lea to jenom otravuje a nemůže se dočkat, až se mu odklidí z dohledu. Leo zuří. Emilia je unavená. Lù má hlad.

„Tohle je ale hnusná podlaha,“ řekne Emilia, když stoupne levou nohou na bílé dlaždice.

„Ale tohle je zase krásná podlaha,“ řekne, když stoupne pravou nohou na staré parkety ve tvaru rybí kosti.

Levá noha se trochu zdvihne, protože dlaždice jsou studené, pak zase opatrně klesne zpět. Vypadá jako Leo, který ve vedlejší místnosti vykoukne z přepravky jedním žlutým okem, jediným, kterým vidí, a pokusí se vystrčit ven jednu tlapku. V pravé noze jí mravenčí, protože moc dlouho stála, když plakala. Dívka ji zvedne, trochu ji proklepe, protočí a slyší, jak jí skřípe v kotníku, ten zvuk se připojí k agresivnímu mňoukání Lù.

„Chceš jít na ošklivé podlaze, abys přebila její ošklivost svou první hezkou vzpomínkou v tomhle bytě, nebo chceš jít na krásné podlaze, abys umocnila chuť večere?“

Emilia se zuje a sundá si i punčochy. Na důvěrné seznámení s novým bytem si ho potřebuje projít bosa.

Emilia si sundává boty, kdykoli může. V kině se zuje, hned jak se zhasne. Ráda si taky skrčí kolena pod bradu a chodidla si opře o samet křesla. Tohle dělá jenom v létě, ale chtěla by se zout i v zimě, i když s punčochami to není stejná slast, protože chybí ten přímý kontakt se sametem. Dává si vždycky velký pozor, aby se zula, až když v kině zhasnou, a při jasně osvětlených scénách rychle sundá nohy dolů a strčí je do bot, protože by ji mohli vidět ostatní diváci.

Emilia si pomyslí, že teď když nemá práci, nebude taková zábava chodit do kina. Teď má mnohem víc času, než by chtěla. Ten čas je tak roztažený, že kolem ní tvoří prázdno, a ona má z toho všeho prázdna strach, ale rozhodla se, že si tím projde sama. Nenastěhuje se do domu, kde vyrostla. Ani nedala vědět, že se vrátila: potřebuje mít čas jen sama pro sebe, a maminka by to nepochopila. Maminka by ji možná ani nedokázala vyslechnout a Emilii by to bolelo. Než odešla z města, v němž žila, snažila se najít novou práci, ale dostala odpověď, že její curriculum „neodpovídá“. Zdvořile oponovala a ujišťovala, že je ochotná přijmout jakékoliv místo, vysvětlovala, že musí platit nájem a má nenasytnou kočku, která silně zatěžuje její rozpočet. Oni se usmívali, někdo se dokonce i uchechtl. Popřáli jí hodně štěstí a vrátili jí životopis.

Lù se prochází po Emiliiných nohou a mňouká. Té je úplně jedno, na jaké podlaze dostane jídlo. O podlahách nic neví a už ztrácí trpělivost. Emilii se chce smát, ale má dojem, že otázka první večere v tomhle bytě by se měla řádně zvážít.

„Podle mě by bylo lepší trochu zútulnit ten pokoj s ošklivou podlahou.“

Lù strčí nos mezi sousta masa, na která má nárok v osmáct nula nula.

„A ty nic?“

Emiliin hlas prolétne zdí jako frisbee s nadpřirozenými schopnostmi a dívka jde za ním. Uvelebí se před černooranžovou přepravkou z tvrdého plastu. Ze tmy úkrytu k ní dospěje jenom záblesk levého Leova oka. Je tmavě modré a uvnitř má černé skvrnky, jako bójky, které se vznášejí v moři. Když je Leo vystrašený, ukáže tohle své oko, které nic nevidí, ale v němž zase nikdo nemůže rozpoznat, že se bojí. Emilia slyší křupání, ví, že Lù večerí, a to ji uklidní. Kdykoliv uslyší

zvuky oznamující, že její kočky jedí, uvědomí si, že udělala dobrý skutek, když se rozhodla starat se o ně.

Emiliin telefon zavrčí. Je skloněná nad velkou hnědou krosnou a vytahuje z ní povlečení. Odloží ho na podlahu a dojde k telefonu. Zpráva od Lisy. Lisa bydlela v tomhle bytě pár let, ale před několika dny odletěla do Texasu, kde žije jedna její teta, která opustila všechno a vydala se za mužem, jehož už dlouho milovala, ale sama sobě tu lásku dovolila teprve před nějakým časem. Od té doby, co se vše samo urovnalo mezi ní, manželem a dětmi. Dospěli všichni: děti, manžel i ona, a každý se vydal svou cestou. Emilia zná Lisu od doby, kdy byly obě malé holčičky a v Emiliině životě byly všechny barvy na svém místě. Lisa si vždycky dokázala srovnat nohy, takže je schopná běhat. Emilia si pomyslí, že příběh Lisiny tety je jeden z nejkrásnějších, jaké kdy slyšela, protože ta žena ví, že někdy stačí počkat, až uplyne čas a věci se urovnají, a nikdy se nesnažila nikým mávat. A nejmíň sebou. A nejmíň světem, který je plný lidí, a nikdy nevíš, komu bys mohl ublížit. Lisa přesně neví, co udělá, ale zcela jistě už nechce bydlet v tomhle bytě. Vyklidila ho a dala klíče kamarádce s tím, že zaplatila nájem na jeden rok. Domluva s majitelem domu je taková, že před vypršením desátého měsíce se Emilia rozhodne, jestli tu chce dál bydlet nebo ne. Majitel Lise, která nikdy nedělala problémy, věří, takže dal Emilii ten čas na rozmyšlenou. A ten čas jí připadá tak trochu jako ty dvě ukradené odpolední hodiny, když šla do kina. Je to pozastavený čas, který má pouze a jen pro sebe. Je to čas, který se nezapočítává do celkového objemu, protože ostatní lidé si ho nevšimnou.

Zítرا se přijde jeden kluk mrknout na gauč. Měl by si ho vzít. Jestli jo, dá ti 50 eur. Utrať je a věnuj mi tichou vzpomínku. Mám tě ráda.

S tetou vše ok. Texas je divný, tak trochu jako bych skončila na Měsíci. Co ty, máš se dobře?

Mám se dobře? zeptá se Emilia sama sebe, ale protože neví, co odpovědět, rozhodne se, že je ráda, že to nemusí řešit hned. Emilia se snaží najít každý den důvod pro to, být šťastná, ale teď je to těžší, protože je bez práce. Proto si všímá každé maličkosti. Vědomí, že nemusí odpovědět hned, ji potěší. Nebo lépe řečeno, rozhodne se, že proto může být šťastná, a nepřijde jí, že je mezi tím nějak velký rozdíl. Emilia neví, jestli se má dobře, ale ví, že si musí vybrat, v které místnosti bude spát, a že povlečení je špinavé. Sebere je z podlahy, kam je položila. Ještě neví, kam si dá matraci. Ještě se nerozhodla, který pokoj bude její, ale teď potřebuje jít ven a trochu se provětrat.

„Dobrý večer.“

Emilia doufala, že nájemníci, co bydlí v protějším bytě, nepotká. Protože není učesaná a má ofinu delší než obvykle, a lidem jako tahle paní se nelíbí rozčuchané vlasy a moc dlouhé ofiny. Vypadají jako úkryt, a po pravdě je to přesně tak: pro Emilii jsou vlasy úkryt, ale lidi jako tahle paní nemají úkryty rádi. Lidi jako tahle paní si myslí, že když se schováváš, máš co skrývat. Ta paní neví, že Emilia měla vždycky trochu problém s tím, zabrat si prostor, který potřebuje. A proto i teď jako by se snažila zahrabat do balíku povlečení. Aby nebyla nápadná, aby nezabírala moc místa.

„Dobrý večer. Vy nemáte doma pračku?“

Emilia nemá ani čas odpovědět.

„Vy asi nebudete chodit na schůze, co? Myslela jsem si, třeba jakože byste zastupovala svou přítelkyni. I když nebyla

majitelka bytu, občas přišla. Schůze bude pozítří, ve čtvrtek. Musíme rozhodnout, co s topením, víte, než se ochladí.“

Dívku až zamrazí při myšlence, kolik věcí musí zařídit, než začne zima.

„Promiňte, už musím jít.“

Paní pozdraví a vejde do bytu, ale předtím ještě mrkne na Emiliiny boty. Emilia nikdy nepochopila, proč se tomuhle typu žen nelíbí balerínky. Na balerínkách je něco zvláštního: příslib levitace, přízemní grácie tam, kam se skoro nikdo nedívá. Emilia nosí přesně takové balerínky jako baletky, z tenké kůže, která obaluje nohu, a se šňůrkou zavázanou na klíčku hned nad kulatou špičkou.

Prádelna je úzká a dlouhá. Strana, která vede do ulice, je vyhrazena pro velké pračky a sušičky. Kromě pokladny, která napůl dělí prostor, je tu ještě barový pult a pár stolů blízko vnitřního dvora. Je to místo pro ty, co nemají byt nebo se tam necítí dobře. Je to správné místo pro Emilii na dnešní odpoledne. Ve výloze je nalepený obrázek slečny, která jako by se vynořila z americké reklamy let padesátých. Plastový koš a v něm pár špinavých kousků, krátké blondaté vlasy, ruka na pootevřených ústech jako výraz překvapení, samonosné punčochy tělové barvy, upnuté oblečení, sukně trochu povyhrnutá, jak se dívka shýbá k dvířkům pračky. Emilia by si ten postoj ráda vyzkoušela. Rozhlédne se, nikde nikdo. Začne obličejem: lehce pootevře pusku a zdvihne obočí na znamení překvapení, přiloží si levou ruku k příslušné tváři, mírně vystrčí zadek a nakloní se. Ještě nestačila ten pohyb dokončit, když vyjekne „Oh!“ a zrudne v obličejí. Je rudá jako její bunda. Nebezpečí. Vyšla z úkrytu, aniž se pořádně rozhlédla. V levém rohu naproti ní sedí kluk, kterého si nevšimla. Má na kolenou tlustý svazek komiksů. Vlasy má tak dlouhé, že Emilii hned napadne velké klubko vlny, s jakým by si Leo s potěšením hrál a honil by ho po bytě.

„Čau.“

Chlapec má hlásek tenký jako kotouček lékořice, kterou Emilia měla ráda v dětství. Je to hlas, který se přilepí k uším, úplně jako ta lékořice k zubům.

„Čau.“

Emilia položí povlečení na zem. Vybere si pračku v horní řadě. Hodí minci do zásobníku na prací prášek. Povlečení je růžové a červené. Nějaký muž se jí jednou zeptal, proč nepoužívá bílé. Nejraději by mu odpověděla, že bílá povlečení prostě nejsou dobrým úkrytem, v bílé se nemůžeš schovat, a že v červené a růžové se necítí tak bezbarvá. Nepamatuje si, co mu odpověděla. Určitě se snažila nějak ospravedlnit. Emiliin problém je, že odpovídá na všechny otázky.

Zatímco dívka strká růžové a červené povlečení do pračky, snaží se zahlédnout obálku chlapcovy knihy. Čte *Tintinova dobrodružství na Měsíci*. Rty se mu občas pohnou, jako by si pro sebe opakoval slova. A občas se přidušeně zasměje. Emilia si dává záležet, aby se pohybovala pomalu, jako by nikdy neplnila pračku, protože až ji zavře, musí od chlapce odejít. Možná bude muset projít kolem pokladny a jít si něco vypít u baru, protože tam na druhé straně jsou všichni. Dvě kamarádky tam brebení a popíjejí červené víno. Nějaký muž se nudí, opřený o pult, vrací prázdnou sklenici a objednává si druhé pivo.

Cvak. Emilia zavře dvířka pračky a pak sleduje, jestli všechno funguje, jak má: motor se rozběhne, voda vystoupá až nad povlečení a chemický a příliš parfémovaný prášek tvoří velké bubliny, do kterých se dívce chce fouknout. Vždycky se jí líbily mýdlové bubliny. Emilia se opře o pračku vpravo od té své. Obrátí se zády k chlapci. Otevře knihu, kterou si vzala s sebou, ale nedokáže se soustředit.

„Niku, chceš mluvit s babičkou?“

Nečekaně vejde mladý muž. Emilia si ho nevšimla a zajímalo by ji, proč dneska není schopná nikoho uvidět, dokud ho nemá před sebou. Musel být někde na dvorku. Drží

v ruce telefon a podává ho chlapci. Ten si ho vezme, vyjde ven na chodník a posadí se na lavičku naproti. Emilia využije zmatku a dojde k výloze. Chlapec musí mít babičku hodně rád, protože s ní mluví, jako by jí svěřoval tajemství. Houpá nohama i rukou, kterou nezaměstnává mobil.

„Promiň, mohla bys na něho minutku dohlédnout? Musím jít na...“

Emilia se prudce otočí.

„Ano.“

Ani to nestačí říct a mladík už otevřel jednu z dveří.

„Táta říká, že se musím ostříhat, ale já nechci. Mně se vlasů líbí takhle dlouhé. A potom, nemám je zas až tak dlouhé.“

Emilia stojí u výlohy. Vidí křehká chlapcova záda pod světle modrou a šedou mikinou, která má na prsou postavu z *Hvězdných válek*. Tenká šije a nahoře prameny kaštanových vlasů s oranžovými odlesky podobným bleskům, které je lehce projíždějí.

„Říká, že takhle vypadám jako holka, a maminka taky říká, že vypadám jako holka.“

Chlapec kývne hlavou, jako by ho babička přesvědčila, ať tomu nechá volný průběh. I hlas má veselejší, když znovu promluví: „Babi, víš, že růže a kaktusy jsou rostliny, které se brání? Včera jsem byl s mamkou na balkoně a ona tyhle kytky koupila a já si na ně chtěl sáhnout a píchl jsem se.“

Emilii nikdy nenapadlo, že růže a kaktusy jsou rostliny, které se brání. A teď má hroznou chuť zajet kartáčem mezi ty velké neurovnané prameny na chlapcově hlavě, v níž i myšlenky jsou neurovnané, přebíhají sem tam a vylétají ven jako nafouknuté balonky všech možných tvarů. Dívce připadají jako barevná oblaka a napadne ji, že by bylo skvělé projít se s tímhle chlapcem po jednom z těch jeho aerostatických mraků, plných jeho myšlenek, protože ty by je mohly nadnášet na obloze dost dlouho na to, aby si prohlídli město.

Chlapec se znovu otočí, aby se podíval do prádelny, a všimne si, že ho Emilia pozoruje. Zmlkne. Vstane, poodejde od dveří a ztiší hlas. Emilia už neslyší, co říká.

„Děkuju.“

Mladík se kolem ní prosmykne, ani se na ni nepodívá, a vezme chlapci telefon.

„Mami, může u tebe Nic zůstat i ve čtvrtek? Máme schůzi kondominia a musím tam jít.“

Další schůze kondominia ve čtvrtek, pomyslí si Emilia. Nebo možná mladík a kluk bydlí ve stejném domě jako ona. Kdyby věděla jistě, že tam chlapec bude, tak by na tu schůzi ráda šla.

Chlapec se vrátí dovnitř, posadí se a znovu si začne číst, ale podle Emilie, která ho po očku pozoruje, to jenom hraje. Ona taky předstírá, že čte.

„Ano, musí se ostříhat. Má ty vlasy hrozně dlouhé a vypadá jako holka.“

Emilia mrkne na chlapce, který trochu zavrtí hlavou. Na okamžik se jejich pohledy setkají.

„Co to čteš?“

Emilia cítí, že mu musí pomoci. Chlapec se podívá na obálku komiksů, jako by to najednou sám nevěděl.

„Tintina na Měsíci.“

„A líbí se ti?“

„Jo, ale už jsem to četl.“

„A proč ho čteš znovu?“

„Protože se mi líbí.“

Jeho oči se vrátí na levou stránku. Emilia je může sledovat, jak se přesunují z obrázku na obrázek a pak na pravou stránku.

Ona nikdy nedokázala číst jednu knihu dvakrát. Ani vidět znovu stejný film. Má prostě vždycky pocit, že jich musí ještě přečíst a vidět spoustu a že si nemůže dovolit vracet se

zpět nebo se zastavit a jít znovu ve svých stopách. Ale když byla malá, poslouchala pořád dokola stejné pohádky. Sama ve svém pokoji, s gramofonem a vinylovými deskami. Natáhla se na podlahu a potichu opakovala slova z dialogů. Ještě dnes si je pamatuje a mohla by je odříkat. „*Prach z mumie na zestárnutí. Pro obarvení šatu černě noci. Pro chraplavý hlas smích čarodějnice,*“ a tady Emilii vždycky přejel mráz po zádech. Ten zlovolný smích, průhledný jako zmrzlý jed, se vtíral do jejích snů celé roky, spolu s řevem stařeny padající do strže. Emilia se nikdy nechtěla dívat na horory, protože pohádky z dětských let ji dlouho děsily a čarodějnice ze Sněhurky nejvíc ze všech čarodějnic. Emilia není schopná akceptovat zlo. „*Vy zlí, zlí, jděte pryč, styďte se. Děsit ubohou stařenku.*“ Dnes už neví, jestli jí víc nahání strach scéna, v níž se královna mění ve stvoření ošklivosti tak nezměrné jako její závist, nebo ta, kdy ji princezna brání před lesními zvířátky, která jsou ale jejími přáteli a snaží se bránit ji.

„Tys ho četla?“

„Tintina? Ne.“

„A co čteš?“

„Niku, jdeme.“

To už se vrátil mladík, vyprázdnil pračku, v rychlosti naházel na jednu hromadu trička, slippy, kalhoty od sportovní soupravy. I teď má na sobě soupravu a mikinu. Je hezký. Žádný tuk na bocích. Žádné přifouknuté svaly. Chlapec se ho chytí za ruku, a než vyjde ven, obrátí se k ní, ona mávne pravou rukou na pozdrav a taky aby zahнала myšlenku, která se jí právě vkradla do hlavy: „Řekneš mi to příště.“

V *Tintinových dobrodružstvích na Měsíci* se mu líbí, jak postavy zůstanou bez kyslíku, a má rád toho padoucha, a pak se moc baví, když mluví o cirkuse ve vesmíru a říkají, že právě hledají dva šašky. I Milouš je srandovní. Chtěl by, aby mu táta koupil psa. Ale chtěl by nějakého velkého. Většího, než je Milouš. A kaštanově hnědého, protože to by si mohli hrát v parku a špína z hlíny by byla míň vidět, a ještě míň bahno, když prší a ty si v něm hraješ a všechno se prozradí. Táta nechce žádného psa. Ani malého, ani velkého, ani hnědého, ani bílého. Říká, že nemá čas. Takže o něj zkusil poprosit babičku, ale ani babička nechce. Říká, že nemá čas.

A on došel k názoru, že čas je nepřítelem dospělých. Dospělí, jak je tak pozoruje, stále bojují s časem. Koukají se na hodinky nebo sledují čas na mobilu nebo říkají „nestíhám“. Nikdy nemají čas si s ním hrát nebo dělat věci, které je těší, jako jeho teď to, že kreslí Mimoně cyklámenovým a fialovým fixem. Fialovým kreslí jenom obrysy nebo trochu zdůrazní některá místa, ale důležitý je ten druhý. Cyklámenový fix mu darovala maminka, která tuhle barvu prostě miluje víc než kteroukoliv jinou, a cyklámenová se stala taky jeho oblíbenou barvou, protože když ten fix používá, je to, jako by hladil maminku. Každé čárnutí tímhle fixem po bílém papíře je pohlázení určené mamince, a tak je mu jedno, kolik času tím stráví. Tímhle fixem nikdy moc netlačí, proto potřebuje ten fialový. Teď maluje velké oko uprostřed obličeje a jako by cítil na uchu

teplý maminčin dech. Je to tak krásné, až se mu zdá, že jeho ucho se stále zvětšuje, aby na něj foukalo víc maminčina teplého dechu, a možná teď má jenom jedno velké ucho, které pohltilo to druhé, přesně jako jediné velké Mimoňovo oko, které maluje. Když mu maminka stojí za zády a sleduje, jak maluje, usmívá se. On ví, že se usmívá, protože úsměvy způsobují hluk, to proto můžeš vždycky vědět, kdy se na tebe někdo usmívá, i když ho nevidíš. Táta zase tvrdí, že ví, když dělá obličej, přestože ho nevidí, ale táta nikdy nezachytí, když se usmívá, teda pokud se na něho nedívá. Podle chlapce je to proto, že si neudělá čas, aby poslouchal.

Když si maluje, maminka se na něho zezadu dívá a usmívá se, protože taky ráda maluje, a když maluje on, je to, jako by jí říkal, že jsou si podobní, ještě víc, než když se dívají jeden druhému do očí. Babička mu občas říká, že se podobá mamince, když byla malá, ale on s tím nesouhlasí. Myslí si, že se mamince podobá i teď, když je velká. Podobá se jí i teď, když už s ním nebydlí a vidí se jenom dva dny v týdnu. Maminka byla nemocná, když se narodil, to už chlapec ví. A táta začal míň pracovat a trávil víc času s ním doma. A mamka šla zas do práce. Babička občas říká, že děti se podobají těm lidem, kteří jsou s nimi nejčastěji, ale on s tím nesouhlasí. On si myslí, že děti se podobají lidem, kteří dokážou zůstat v srdcích těch dětí, i když jsou od nich daleko. Ale maminka má stejného nepřítel jako všichni dospělí. Dospělí jsou pořád ve skluzu a musí vždycky ještě něco udělat, i když skoro nikdy nedělají to, co by je těšilo. Jinak by je slyšel, jak se usmívají, i když by se na ně nedíval, a naproti tomu, když je doma nebo ve škole nebo na ulici, slyší hluk úsměvů dětí, ale ne dospělých. Úsměvy znějí podobně jako hrací skříňka, kterou má nad postelí, i když je už velký a už ji nebude potřebovat. Táta říká, že dřív nebo později ji musí vyhodit, a taky knížky, co dostal jako malý. Táta pořád potřebuje víc místa v bytě, ale chlapec ještě nepochopil, co by

s tou spoustou místa dělal. Určitě tam nechce postavit pračku, protože říká, že to by potřebovali i sušičku, aby nemuseli nechávat mokré věci všude po bytě, ale sušička se jim tam nevejde, takže táta nechce ani pračku. On by souhlasil s tím, že se vyhodí knihy a zvonkohra, kdyby se táta víc usmíval, zvuk jeho úsměvu by totiž zaplnil celý ten prázdný prostor.

„Tati, můžu se podívat na *Hvězdné války*?“

„Ne, už jsi je viděl tisíckrát.“

Přesně, teď zase: táta mu odpověděl hrozně rychle. Pořád spěchá. Nemá čas na to, dělat věci v klidu. Chlapec se pohupuje na prahu tatínkova pokoje. Pravou rukou se opírá o futro. Hlavu nakloní na druhou stranu a zdvíhá oči k nebi, aby nezafuněl. Táta nechce, aby funěl, když mu řekne, že ne, takže chlapec zdvíhá oči k nebi. Stejně se na něj táta nedívá, když drží mobil.

„Tati, můžu se podívat na *Hvězdné války*?“

„Ne, už jsi je viděl tisíckrát.“

Táta přestane psát a podívá se mu do očí. Když se on tátovi podívá do očí, a když se mu podívá na celý zbytek obličeje, vidí, že jsou si podobní, a obvykle se mu to líbí, ale teď ho ta podoba rozzuří: nechce mít nic z tváře svého táty.

„To není pravda. A pak, všechny jsem neviděl tisíckrát. A pak, pokaždé je to jiné.“

Jeho táta zase začal psát. Chlapec už nezdvíhá oči k nebi a už se nepohupuje s pravou rukou pevně svírající futro. Teď stojí rovně.

„A pak, když mě neposloucháš, jak mi můžeš říct, že ne?“

Jeho táta neodpovídá. Dál píše do mobilu, a dokonce se pousměje.

„Takže když ty můžeš dělat věci, které se ti líbí, tak já taky chci dělat něco, co se mi líbí.“

„Tobě je deset a budeš dělat to, co ti řeknu já.“

„Proč ses usmál?“

„Kdy?“

„Teď. Předtím.“

„Protože jsem četl něco, co se mi líbilo.“

„Takže když ty máš něco, co se ti líbí, tak já to můžu mít taky.“

„*Hvězdné války*?“

„No, tomu ty nerozumíš, protože ses se mnou nikdy nechtěl dívat. Mně se líbí.“

„Za chvíli musíš jít do postele.“

„Podívám se jenom na kousek.“

„Ne.“

Chlapec pevně sevře pěsti a začne vrčet dole v krku, se rty tak stisknutými, že vypadají jako tenký provázek, jak je pevně drží u sebe.

„A přestaň vydávat tenhle zvuk. Jdi do svého pokoje a tam se zklidni, Nicolò.“

„Maminka mě vždycky nechá koukat na *Hvězdné války*!“

„Nicolò, nechej toho! Viděl jsi je tisíckrát, už jsem ti to řekl. Nemůžeš se dívat pořád na to samé, a navíc už musíš jít spát. Tak mazej!“

Chlapec zamíří do svého pokoje a hlasitě přitom dupe. Posadí se na postel. Vezme z hromady plyšáků sedících na stolku za postelí veverku a vši silou si ji přitiskne na prsa, protože cítí, že zuřivost míří opačným směrem a hrozí, že vyrazí ven a udělá mu v těle velkou díru. A tou námahou, aby nevybuchl, začne potichu plakat. Proč se nemůže víckrát dívat na stejné věci, když jsou to věci, které mu dělají dobře? Proč se tatínek usmívá častěji, když se dívá na displej mobilu, než když se mu dívá do očí? Proč musí chodit spát vždycky tak brzo? Cítí se jako Tintin, když mu dochází kyslík.

A když si vzpomene na *Tintinova dobrodružství na Měsíci*, vybaví se mu dívka, kterou odpoledne potkal v prádelně. Od chvíle, co se s tátou vrátili domů, mu nejde z hlavy,

proč mu připadala divná. Zdála se mu jiná než všichni ostatní. A teď pochopil proč: ta dívka se vůbec nedívala na mobil. Možná ho ani nemá, nebo aspoň on ho neviděl. A taky nenosí hodinky. A v prádelně držela v ruce knížku, přesně jako on. A nespěchala, nebo aspoň jeho ani nenapadlo, že by mohla spěchat. Vypadalo to, že je šťastná, když dělá to, co právě dělá, i když nedělala nic. Jeho táta má u postele dvě nebo tři knížky a všechny mají v názvu slovo „štěstí“. Od té doby, co tam tátovi ty knížky leží, se musí ptát, jestli štěstí může být spojenec pro porážení nepřítelů dospělých. Meč, se kterým by mohl bojovat, jako ve *Hvězdných válkách*. A je mu divné, že tatínek čte knihy, aby pochopil, jak být šťastný, protože on ví, jak být šťastný: stačí dělat věci, které tě těší. Jako si kreslit Mimoně, a hlavně fixem, co má cyklámenovou barvu. Nebo se dívat pořád na stejné filmy. Teda, fajn je i dívat se na ty nové, ale jenom pokud se potom můžeš podívat na jeden, který už jsi viděl.

„Už ses trochu uklidnil?“

Tatínek vešel do jeho pokoje. Sedá si na postel vedle něho. Obejme ho, a chlapec jeho objetí opětuje, protože ho má moc rád. Je skoro vždycky šťastný, když jsou takhle ve dvou spolu, a nechápe, proč to pro tátu nemůže taky platit, a naopak ho stále zaměstnává něco jiného.

„Přečteš mi *Texe Willera*?“

Táta vezme z poličky za postelí komiks. Chlapec to neví, ale táta by chtěl říct, že těch plyšáků je tam příliš, a pokud se udrží a neřekne to, je to jenom proto, že se dneska večer hádali už dost. *Tex Willer* byl jeho oblíbeným komiksem, a když to Nicola zjistil, poprosil ho, ať mu ho čte. Má rád příběhy o kovbojích a indiánech, a má rád souboje s pistolími: „*Pim! Pim!*“ A taky má rád, když hrdinové říkají věci, které by mohl říct i on. Třeba si na židli u baru objednat: „*Dva tlusté bifteky a jako oblohu tunu pomfritů!*“ Tunu pomfritů! Přesně tohle by klidně

mohl říct i on. A hrozně rád si představuje tátu, když byl malý jako on teď a četl si ty samé příběhy. Když si představuje tátu, jak dělal to, co dělá teď, ale byl malý jako on teď, napadne ho, že nějakým způsobem byli už tehdy spolu. On už byl u táty, ještě menší než dneska, neviditelný jako superhrdina, co má schopnost pohybovat se časem, protože čas není jeho nepřítelem a nikdy jím nebude. A pak, Tex má žlutou košili. A on má žlutou rád.

„Zítra ti necháme ostříhat vlasy. A teď spát.“

Tatínek ho pořád chce vzít k holiči. Obvykle ho tam nechá samotného a jde něco nakoupit nebo do banky nebo na poštu. „Vrátím se za půl hodiny, v pořádku?“ „Jistě, stejně musí chvíli čekat.“ Holič mluví jako táta. S tátou se musí vždycky čekat, protože pořád bojuje s časem, a tak se musí počkat, až uzavřou příměří. Takže zítra se posadí na křeslo a jen tak pro začátek tam musí sedět a nic nedělat, zatímco přes něj házejí tu plastovou pelerínu, a pak řekne tomu pánovi s nůžkami, aby ho ostříhal jen málo, a zavře oči a zapře se nohama, dokud neslyší hluk úsměvu pána s nůžkami. Ten zvuk mu dělá starosti, protože ví, že tu není nic k smíchu. A přesto se ten pán usmívá, než řekne: „Můžeš otevřít oči, skončil jsem.“ Nicola nechce zítra otevřít oči a muset zdržovat slzy, protože vlasy nejsou tak, jak je chtěl. Rozhodne se, že si to vyzkouší. Chce zjistit, jestli když si vymyslí příběh o tom, jak to bude probíhat zítra u holiče, dokáže ho přinutit dělat to, co chce on.

„Prosím, pane, laskavě se posadte. Tady je vaše křeslo. Jak se vám daří, pane?“

„Můžete mi tu pelerínu trochu uvolnit? Takhle mi vymáčkává myšlenky z hlavy.“

„Ach, pane, promiňte, ano, jistě.“